

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Νόννου τοῦ Πανοπολίτου Διονυσιακά,

ὡπὸ τοῦ Κόμητος Μαρκέλλου ἐγγαλλισθέντα.

Ὁ Κύριος Μάρκελλος ἐπεραίωσε μέγα ἔργον, μεταφράσας πρῶτον ἤδη τὰ Διονυσιακά τοῦ Νόννου, Ἕλλησος ποιητοῦ τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, οὐπὼς τὸ ποίημα διαίρεται εἰς ἄσματα ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα.

« Ἀναμφιλέκτως, λέγει προσφῶς ὁ Κύριος Μάρκελλος προλογίζων, παρά-
» δοξός ἐστιν ἐπιχείρησις τὸ ἐκθάπτειν ἐν μέσῳ ἰθ' αἰῶνι τὸν μᾶλλον πα-
» ραχειωμένον ποιητὴν τῆς Ἑλλάδος. Παράφρων δὲ λογίζεται ὁ προσπαθὼν
» νὰ ἐφελεύσῃ τοῦ γαλλικοῦ κοινοῦ τὴν προσαχὴν εἰς μυθολογίαν ἀπρηχαιω-
» μένην ἢ στίγους Αἰγυπτίου τινος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας· διότι οὐ-
» τω πῶς τοῦλάχιστον μεθίσταται ἡ διάνοια πόρῳ τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα
» μόνα σχεδὸν σήμερον ἐπασχολοῦσιν ἡμᾶς, καὶ τοῦτό ἐστι ταῦτόν ὡς ἂν τις
» ἀνέτρεχε τὸν αἰῶνα κατὰ τὸν ὀρηπτικώτερον αὐτοῦ ῥοῦν.

Ὁ Κύριος Μάρκελλος δὲν βλέπει μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν καὶ δικάζει εὐφρέστατα τὸν ὕλικόν ἡμῶν πολιτισμὸν, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου βεβαίως ἐγὼ δὲν ἐπιλίζομαι. Εἶτα δὲ, ἐκ περιτροπῆς διεξερχόμενος τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα οἱ σημερινοὶ συγγραφεῖς δύνανται νὰ πραγματεύωνται, ἕκασταχοῦ δ' εὐρίσκων ἐμπόδια καὶ σκοπελοῦς, τοὺς ὁποίους τρομερωτέρους ἢ ὡς ἐν πράγματι ὑπάρχοντες παρίστανται, κατανατᾶ τελευταῖον εἰς τὸ διίσχυρίζεσθαι ὅτι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα ἀκινδύνως νὰ καταγινώμεθα εἰμὴ ἐν τῇ μυθολογίᾳ· αὕτη μόνη θεωρεῖται ἀίποτε ἀθῶος καὶ οὐδέποτε ὑποπτος. Ναι, συμφάσκομεν, ἐκτὸς μόνον ὅταν μεταχειρίζομεθα αὐτὴν εἰς τὸ σατυρίζειν, ὡς μεταχειρίζεται αὐτὴν ὁ Κύριος Μάρκελλος προλογίζων, ὅπερ ἀποδείκνυσιν ἀριδῆλως ὅτι οἱ μεγαλοφρεῖς καὶ γενναῖοι ἄνδρες ἔχουσι πῶς νὰ ἐκφράσωσι τὰ διανοήματά των καὶ ὅταν ἔτι λέγωσιν ὅτι ἀποκρύπτουσιν αὐτά.

Ἀδύνατον οὖν νὰ πιστεῦσω ὅτι ἐκ μόνης πολιτικῆς μισανθρωπίας ὀρμῶ-

μενος ὁ Κύριος Μάρκελλος μετεγλώττισε τὸν Νόννον ἀδύνατον ἢ μισανθρωπία αὐτὴ νὰ παραταθῆ ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ἄσματα· προτιμητέα ἢ δευτέρα ἐξήγησις, ἣν αὐτὸς οὗτος δίδωσιν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ χαριέντως πως καλουμένην μανίαν του.

« ἘΤὸ σχοινοτενὲς τοῦτο ἔργον μάλιστα μ' ἐβελξε, λέγει ὁ Κύριος Μάρκελλος, ὅτι δὲν ἠκολούθησα ἔχνη ἄλλου τινός, ἀλλ' ἀνέβην μόνος, μέσῳ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων, κορυφῆν ὄρους ὕλως ἀπατήτου, ἢ μᾶλλον, ὅτι περὶ δυσμὰς τοῦ ἐμοῦ βίου ἐπειράθην νὰ υπερβῶ δεύτερον τινα Ὀλυμπόν μυθολογικόν, μετὰ τὸν πρῶτον ἐκεῖνον τὸν τῆς Ἑλλάσσοнос Ἀσίας δεσπόζοντα, ὃν τινα μετὰ μόθου κατὰ τὴν νεαράν μου ἠλικίαν ἀνέβην, κορυφῆν νηφῶσαν, μηδὲν ἔχνος ἀνθρώπινον διασώζουσαν; Τί θέλετε; Οἱ Ἑλληνισταί εἰσι τῶν συγγραφέων οἱ φανατικώτεροι καὶ σχεδὸν πάντοτε προτιμῶσι παρρησιάζοντι βιβλίον, ἐνίοτε δὲ χειρόγραφόν τι μέτριον θεωρούμενον, ἐν λόγῳ ὅ,τι ἤττον ἀναγινώσκεται καὶ θαυμάζεται. Ὁππιανὸς, ὁ τῆς ἄγρας καὶ τῆς ἀλιείας αἰδὸς, ζῆμια τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Σοφοκλέους γενόμενος ὁ μᾶλλον ἀγαπητὸς Ἕλλην ποιητῆς Σεπτιμίου τοῦ Σευήρου καὶ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, μετὰ πενταχόσια καὶ χίλια ἔτη ἐπλήρου εὐφροσύνης τὸν περιδοῦσον Λευαντῖνον Γουίς, τὸν πρῶτον ἀνιχνεύσαντα τὰ ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλλάδι σιωζόμενα ἔθιμα τῆς ἀρχαίας. Ἕλλην τις ἐκ Φαναρίου, συγγραφέας μικρὰς τινὰς ποιήσεις, τυπωθείσας ἐν Ἑνετίᾳ, ἔφερε πάντοτε μεθ' αὐτοῦ, κατὰ τὰς μονῆρας ἡμῶν ἐκδρομὰς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, τὸν Ρόδιον Ἀπολλώνιον, καὶ ποτε, ἐν ταῖς Κυανείαις καλουμέναις πέτραις, μ' ἔδειξεν ὑπὸ τὸν εὐρύπτευχον ἀνατολικὸν αὐτοῦ ζωστήρα τὴν ἐποποιίαν τὴν ἄδουσαν τοὺς Ἀργοναύτας.

Δὲν προτίθεμαι νὰ υπερασπίσω τὸν Νόννον κατὰ τοῦ Κυρίου Μαρκελλου καὶ ν' ἀποδείξω τῷ μεταφραστῇ ὅτι, εὐ ποιῶν, μετέφρασε τὸν συγγραφέα. Τοῦτο πράττων, ἤθελον παραβιάσῃ θύραν ἀνωγμένην, καὶ τοι ὁ Κύριος Μάρκελλος προσποιεῖται ὅτι ἠσφάλισεν αὐτήν. Κατ' ἐμὲ ὅμως, ὁ Νόννος ἀξιὸς ἔστι τοῦ διεγείρειν τὴν περιέργειαν τῶν ἡμετέρων χρόνων. Ὁ ποιητῆς οὗτος ἠμασε περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος, δηλαδὴ εἰς ἐποχὴν ἐκ τῶν μοναδικωτέρων τῆς φιλολογικῆς ἱστορίας, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν πολλοὶ πεφωτισμένοι ἄνδρες ἦσαν ἐνταυτῷ εἰδωλολάτραι καὶ χριστιανοί, ἀν δέδωται εἰπεῖν, συνεκρίνων ἰδιοτρόπως καὶ ἐκουσίως τὰ χριστιανικὰ δόγματα τῇ μυθολογίᾳ καὶ ἀδιστακτικῶς ὅτε μὲν ταύτην, ὅτε δὲ ἐκεῖνα ἐπρέσβευον, καθόσον μάλιστα ἢ μετὰστασις αὐτὴ δὲν ἔθεωρεῖτο ὡς ἀλλαξοπιστία. Οὕτως ὁ Νόννος αὐτὸς, ὁ αἰδὸς τῆς τοῦ Βάκχου ἱστορίας, μεταφράζει ἐπίσης ἢ παραφράζει τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον. Συνέγραψεν ἄρα πρότερον ἢ μετῴπιετὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου; Κατὰ τὸν Κύριον Μάρκελλον, πρὸ

τῆς μεταφράσεως τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἀλλ' ἐν βραχεὶ ἀποστήματι, ἔψαλε τὸν Βάκχον. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, βέβαιόν ἐστίν ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ μεταφράσει τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Νόννος πολλάκις ὑποτρέπεται εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Οὕτω, φέρ' εἰπεῖν, ἀναφέρων, κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, τὴν τελετὴν τοῦ Πάσχα ἢ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, μεταχειρίζεται φράσεις καθιερωμένας εἰς τὰ τοῦ Βάκχου μυστήρια· διηγούμενος τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ααζάρου, εἰσάγει τὸν Πλούτωνά παρωρωτισμένον διὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ νεκροῦ τούτου. Λατίνος τις ποιητῆς τοῦ Νόννου σύγχρονος, ὁ Αὐσώνιος, ὑποπίπτει διηνεκῶς εἰς τὴν αὐτὴν σύγχυσιν. Ἄρα τοῦτο ἐλέγχει τὴν τῶν πνευμάτων ἀδιαφορίαν περὶ τῶν δύο θρησκειῶν, τῶν διαφιλονεικουσῶν πρὸς ἀλλήλας τὸν κόσμον; Οὐχί· τοῦτο μαρτυρεῖ τὰς δυσχερείας ἃς ὑφίστανται οἱ αἰῶνες οἱ πλήρεις δοξασιῶν παικίλων καὶ ἀντιθέτων, προκειμένου νὰ ἐκλέξωσιν ἐξ αὐτῶν ἐκλογὴν ὀριστικὴν.

Δὲν θέλω νὰ ἐπικρίνω τὴν μετάφρασιν τοῦ Κυρίου Μάρκελλου, μάλιστα εὐχαριστῶ αὐτὸν περὶ τούτου. Ἀπὸ τοῦδε (ἴσασι τοῖλάχιστον λάβωμεν τὴν ἠρωϊκὴν ὑπομονὴν ἢ ἀναγνώσωμεν τὰ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ἄσματα τῶν Διογρησιακῶν) δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν καλλιτέραν γνῶσιν περὶ τοῦ Αἰγυπτίου ποιητοῦ, τῶν χρόνων, τῶν ιδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ· ὥστε ὁ Κύριος Μάρκελλος, μεταφράσας αὐτὸν μετ' ἐπιμελείας καὶ φιλοκαλίας, ἐξυπνρήτησε μεγάλως τὴν τῆς φιλολογίας καὶ τὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἱστορίαν.

Ὁ Κύριος Μάρκελλος, περαινῶν τὸν ἄριστον αὐτοῦ πρόλογον, μνημονεύει Ἕλληνας τινος, τοῦ πρώτου λαλήσαντος αὐτῷ περὶ τοῦ Νόννου· ἦν οὗτος Ἰάκωβος Ῥίζος ὁ Νερουλός, γραμματεῦν τότε παρὰ τῇ διερμηνείᾳ τῆς Γ. Πύλης. Ἐνστερνιζόμενος τὰ αἰσθήματα, τὰ χαρακτηρίζοντα ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ τοὺς ὁμοθενεῖς αὐτοῦ, ἀνέμενε μὲν καὶ προέβλεπεν ὅ,τι καὶ πάντες οἱ εὐγενεῖς αὐτοῦ συμπολιταί, εὗρισκε δὲ τὴν πραγματίωσιν αὐτοῦ βραδείαν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Κύριος Μάρκελλος περιήρχετο συχνάκις μετ' αὐτοῦ τὸν Βόσπορον καὶ τὰς Πριγκηποννήσους. Κατὰ τινα τῶν περιπάτων τούτων, ὁ Ῥίζος ἐλάλησε τῷ Κυρίῳ Μάρκελλῳ περὶ τοῦ Νόννου· συνδιαλεγόμενοι δὲ ὁ Ἕλλην καὶ ὁ Γάλλος, δὲν ὠμίλουν μόνον περὶ Νόννου καὶ μυθολογίας, τῆς ἀθώου ταύτης ὑποθέσεως· οἱ ἐπισκεπτόμενοι τόποι καὶ αἱ ἐνυπάρχουσαι ἀναμνήσεις διήγειραν ἄλλας σκέψεις.

« Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ὁ Ῥίζος καὶ ἐγὼ περιηρχόμεθα τὴν παραλίαν τῆς
 » Μικρᾶς Ἀσίας, λέγει ὁ Κύριος Μάρκελλος, ὀδεύοντες μέσῳ ἀσφοδέλων
 » καὶ φυλλάδων τιθυμάλλων, ἐφθάσαμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου, ὅθεν ὁ πε-
 » ριθεώμενος πῶρῳ μὲν ἔβλεπε τὴν θάλασσαν, ἐνθεν δὲ τὰ ὄρια τῆς Μικρᾶς
 » Ἀσίας καὶ ἐνθεν τὸν Βόσπορον καὶ τὴν μεγάλην τοῦ Κωνσταντινίου πόλιν.
 » Ἀφ' οὗ ἐν σιωπῇ διεμείναμεν ἐπὶ μικρὸν θεωροῦντες, ὅποιον θέαμα θαυ-
 » μάσιον! ἀνέκραξεν ὁ Ῥίζος. Ἴδε πρὸς μεσημβρίαν, ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ

» ἡλίου, μακροχρόσιον τὴν Προποντιδα, τὴν μεγαλειτέραν τοῦ ἀρχαίου
 » κόσμου λίμνην, ἧς μετέχουσιν ἡ τε Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀσία, συγγεόμεναι σή-
 » μερον, κατὰ τὰ ὄρια των, ὑπὸ τὸ αὐτὸ σκῆπτρον· ὅπισθεν ἡμῶν τὸν Ὀλυμ-
 » πον καὶ τὰς αἰωνίας αὐτοῦ χιόνας, ἐγγύτερον δὲ τὰς φαιδράς ἐκείνας νή-
 » σους, ὅθεν ἐρχόμεθα, ἐξέτιμνας δίκην ἀνθέων ἐπὶ τῆς θαλάσσης· πρὸ ποδῶν
 » ἡμῶν τὰς πεδιάδας τῶν τυφλῶν Χαλκηδονίων, τῶν παραγόντων τοὺς λι-
 » μένας τοῦ Βυζαντίου καὶ τὰ γόητρα τοῦ Χρυσοῦ Κέρατος. Ἐνταῦθα, δεξι-
 » ὅθεν, τὰ ὄρη τῆς Ἀνατολῆς, τείνοντα μέχρι Εὐξείνου Πόντου τὰ ὑπὸ τῶν
 » ἠφαιστείων περισπασμῶν καταπονθθέντα πλευρά των. Πρὸς δυσμας, τὰς
 » σκιάς τῶν μελανῶν ἐκείνων κυπαρισσῶνων, κρυπτούσας παρὰ τὴν Χρυσού-
 » πολιν τοὺς μουσουλμανικοὺς τάφους· εἶτα δὲ τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου,
 » ζωογονούμενον ὑπὸ μυρίων πλοίων, προσκομιζόντων τὰς ἐφευρέσεις τῆς Εὐ-
 » ρώπης καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς γονιμοποιηθείσης Σχυθίας. Ἴδε μετὰ ταῦτα
 » τὴν μεγάλην πόλιν, τὴν θεμελιωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἥρωος ἐκείνου, ὃν ὁ Ἰου-
 » λιανὸς ἐκάλει κατ' ἐξοχὴν αὐτοκράτορα· τέλος δὲ ἐπὶ τοῦ δρίζοντος ἐγει-
 » ρόμενον . . . τὸν ναὸν ἐκείνον τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὸν ὅποιον οἰονεὶ σκο-
 » ποὶ ἀκίνητοι ἐπιτηροῦσι τέσσαρες μιναρέδες τοῦ Μωάμεθ ! . . . — Τὸ
 » ἀμφιθέατρον τοῦτο εἶναι τὸ ὠραιότερον τοῦ κόσμου καὶ ἐνῶ ἐκ τῆς καρδίας
 » μου ἀνασπᾶ φωνὰς θαυμασμοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν ἔχουσιν εἰμὴ δάκρυα
 » ὀδύνης καὶ πόθου. »

» Ταῦτα δὲ λέγων ἐδάκρυεν· ἔνευσε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὥσανεὶ
 » ἀποποιοούμενος· ἄτενίσθη τὸ βλέμμα μακρὰν καὶ ἐβυθίσθη εἰς μελαγχολι-
 » κὰς σκέψεις, καταβαλλόμενος ὑπὸ τὸ ἄχθος τῶν λογισμῶν αὐτοῦ. Ἐσεβά-
 » σθην τὰς εὐγενεῖς ἀληθδόνας καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἔμεινα παρ' αὐ-
 » τῷ πλήρης συγκινήσεως, ὡς πρὸ μικροῦ μετὰ θάμβους ἔβλεπον τὸ μεγαλο-
 » πρεπὲς θέαμα, τὸ ὅποιον μ' εδείκνυε . . .

» Ἴνα ἐξιστορήσω μετὰ πάσης ἀληθείας τοὺς λόγους τούτους, ἤρκεσε τὸ
 » φύλλολογῆσαι καὶ ἀναγνώσαι ἐκ νέου τὸ ἀνατολικὸν ἡμερολόγιόν μου τῆς
 » 13 Μαΐου 1818. Ἰακωβάκης Ρίζος ὁ Νερουλός, πρωθυπουργὸς τοῦ ἡγεμό-
 » νος τῆς Μολδαβίας, ἐν ἔτει 1821, μετὰ τὴν ἀτυχή ἀπόπειραν τοῦ Ἰψη-
 » λάντου, ἀπεσύρθη εἰς Βεσσαραβίαν· τῷ 1823, ἀνεχώρησεν ἐκ Κισχενέφ,
 » διέτριψεν ὕστερον ἐν Τοσκάνῃ καὶ Γενεύῃ τῷ 1826, καὶ μετὰ τὴν ἐξορίαν
 » μεταβὰς εἰς Ἀθήνας, ὑπηρετήσας μεγάλως τὴν πολιτείαν. Εἶχε τὸν ἐρευ-
 » νητικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν πείραν ἐκείνην τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων,
 » τὴν ἀποτελοῦσαν ἐπιστήμην σπανίαν καὶ παρεγνώσμενην, καὶ τὴν ὁποίαν
 » αὐτὸς ἀπέκτησε, μελετήσας ἐπὶ μακρὸν τὰς Ἀσιατικὰς διαλέκτους, διευ-
 » θύνας ἐπαξίως τὰς παραδόξων ἐπαρχίας, καταβάλων πόνους καὶ θυ-
 » σίας ἐπὶ ἐπαναστάσεως αἱματηρᾶς καὶ ἐγκατεργήσας ἀπὸ μέσον τῶν δεινῶν

» σκοπέλων, καθ' ὧν πάντως ὀφείλουσι νὰ παλαιώσιν οἱ ἐπιδιώκοντες, ὅτι
» εὐγενές καὶ ὠραῖον. Τέλος δὲ ἀπεβίωσε πρεσβυτέρῃ τῆς Ἑλλάδος ἐν Κων-
» σταντινουπόλει.

» Ἐκτοτε ὑπεσχέθη τῷ ἐμῷ ὀδηγῷ καὶ διδασκάλῳ, παρ' ᾧ ἐξέμεθον τὴν
» Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ν' ἀναγνώσω μέχρι τέλους τὸν Νόννον, μὴ δυσανα-
» σχετῶν πρὸς τὴν τραχύτητα τοῦ κειμένου, ἡσυχολήθη δὲ ὑπὲρ τὰ δώδεκα
» ἔτη ὅπως ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.

Ἄν εισέτι ἔλλείπεται τινων ἢ πλήρωσις, αἱ πλεῖσται ὁμῶς τοῦ Νερουλοῦ
εὐχαί εἰσηκούσθησαν. Ἡ Ἑλλάς αὐτόνομος ἔθαψεν αὐτὸν ἐν τιμῇ ὡς ἓνα τῶν
ἐκλεκτῶν αὐτῆς υἱῶν. Ὁ Νόννος ἀνεγνώσθη καὶ μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου
Μαρκέλλου, μεθ' οὗ τινος ἐθεώρει πῶρρωθεν τὴν Ἀγίαν Σοφίαν.

ΣΑΙΜΜΑΡΚΟΣ ΓΙΡΑΡΙΝΟΣ.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

τοῦ ἔτους 1856.

Ὡς γνωστὸν, ἀπὸ τοῦ 1851, ἀγεται ἐνιαυσίως ἐν Ἀθήναις, τῇ 25 Μαρ-
τίου, ἀγὼν ποιητικὸς, τεθεῖς ὑπὸ τοῦ φιλομούσου Κ. Ἀμβροσίου Βάλλη, τὸ
δὲ ἄθλον δραχμαὶ χίλιαι.

Κατ' ἔτος αἱ εὐγενεῖς ἀπόπειραι τῶν διακόντων τὴν τοῦ Παρνασσοῦ δά-
φνην στεφανοῦνται στεφάνῳ εὐπρεπεστέρῳ καὶ κατ' ἔτος ἢ ἐκ τῆς ποιητικῆς
ταύτης ἀμίλλης πρόοδος καταφανέστερον ἀναδείκνυται.

Τεσσαρακάδεκα ἦσαν ἐφέτος τὰ εἰς βάσανον ὑποβληθέντα ποιήματα, ἀ-
γωνοδίκαι δὲ ὁ Πρῦτανις τοῦ Ὀθωνεῖου Πανεπιστημίου Κ. Ἰωάννης Ὀλύμ-
πιος, αἱ καθηγηταὶ Κ. Κ. Ἀ. Ρ. Ῥαγκαβῆς, Φίλιππος Ἰωάννου, Ἀθ. Σ. Ρου-
σόπουλος, Στέφ. Α. Κουμανούδης καὶ Π. Παπαῤῥηγόπουλος, εισηγητῆς δὲ
αὐτῶν ὁ Κ. Εὐθύμιος Καστόρχης. Τούτων ἑνδεκα μὲν ἐκρίθησαν τοῦ
ἀριστείου ἤτιτονα, τρία δὲ τὰ τελειότερα διημφισβήτησαν τὴν ποιητικὴν